

Simek Valéria
Hegyoldalon

Karóba kapaszkodva lépked
a hegyoldalon a csend.
Az eget nem hálózzák
seregélyek. Zöld kazlát
rakja a lomb. Százéves
árnyékok vetülnek felém.
A szőlők közt a borospincék
homlokukat emelik a nap
felé. Az utak könnyként
elfolynak szemem alól.
A völgy zsenge zölddel
teleszórt ölében csorog
a délután.

Állj meg

Karjaid közt reggel lesz,
mint egy kikötőben.
A nyár édes lomhasága
betakar. Térdig jársz
az emlékeid közt,
a gyermekkor
süllyedő papírcsónak,
melyben halkabbra
szelídülsz.
A hőségben remegő
távolságban feszül a
megláncolt napsugár.
Állj meg, hogy arcodról
letöröljem az út porát!